

บทที่ 4

สรุปผลการทดลอง

1. จากการวิจัยครั้งนี้ได้สั่มตัวอย่างอาหารสัตว์ 10 ประเภทคือ ข้าวโพดป่นหมาย ปลายข้าว รำยเอียด กากถั่วเหลือง ปลาป่น กระถินป่น ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ข้าวโพดป่น ละเอียด และมะพร้าวแห้ง ทำการทดลองให้ความชื้นในตัวอย่างที่สั่มมา เมื่อให้ความชื้นในปริมาณ 5-12 % (ป.ต่อน.) ไม่สามารถทำให้เชื้อรากที่ป่นเนื้อนในอาหารสัตว์สามารถถูกอก และเจริญขึ้นได้ แต่เมื่อความชื้นสูงคงแต่ 15 % (ป.ต่อน.) ขึ้นไปจะสามารถทำให้เชื้อราก และเจริญได้

2. ผลจากการแยกเชื้อรากในการทดลองครั้งนี้ สามารถแยกเชื้อรากได้ 98 สายพันธุ์ คือได้จาก ข้าวโพดป่นหมาย 9 สายพันธุ์ ปลายข้าว 9 สายพันธุ์ รำยเอียด 9 สายพันธุ์ กากถั่วเหลือง 4 สายพันธุ์ ปลาป่น 4 สายพันธุ์ กระถินป่น 9 สายพันธุ์ ถั่วเหลือง 5 สายพันธุ์ ถั่วลิสง 7 สายพันธุ์ ข้าวโพดป่นมะเรียด 33 สายพันธุ์ และมะพร้าวแห้ง 8 สายพันธุ์

3. จากเชื้อรากทั้ง 98 สายพันธุ์ที่แยกได้นี้ เมื่อทำการตรวจสอบโดยการคัดแยก 2 ขั้น ตอนคือ วิธีการเรืองแสงอัลตราไวโอเลตบนอาหารวันสักด้ จากวัสดุการเกษตรชนิดต่างๆ จากนั้นคัดเชื้อรากที่ให้ผลเรืองแสง กับแสงอัลตราไวโอเลตบนอาหารวันสักด้ จากวัสดุการเกษตรทั้งหมด 3 ชนิดขึ้นไป มาตรวจสอบการสร้างแอนฟลาทอกซิน โดยการเพาะเลี้ยงในอาหารเหลวมาตรฐาน เป็นเวลา 7 วัน จากนั้นสักด้ และตรวจหาแอนฟลาทอกซินด้วยวิธี TLC เปรียบเทียบค่า Rf กับแอนฟลาทอกซิน นี่ มาตรฐาน พลที่ได้พบเชื้อราก 9 สายพันธุ์ จากเชื้อรากทั้งหมดที่แยกได้ สามารถสร้างแอนฟลาทอกซินคือเชื้อรากกลุ่ม *Aspergillus* W79, *Fonsecaea* W49 และ *Cervularia* W91 ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มนี้ยังไม่เคยมีรายว่าสามารถสร้างแอนฟลาทอกซินได้ และกลุ่ม *Rhizopus* W26, *Penicillium* W36, *Aspergillus* W45, *Fusarium* W78, *Aspergillus* W79 และ *Aspergillus* W83 ที่เคยมีรายงานว่าสามารถสร้างแอนฟลาทอกซินได้ทั้ง 6 กลุ่ม

และเมื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการสร้างแอนฟลาทอกซินของเชื้อรากทั้ง 9 กลุ่ม พบว่าเชื้อราก *Aspergillus* W83 เป็นกลุ่มที่สามารถสร้างแอนฟลาทอกซิน นี่ ได้สูงกว่าอีก 8 กลุ่ม โดยจะเริ่มสร้างแอนฟลาทอกซิน นี่ ในวันที่ 3 และสูงสุดในวันที่ 10 ดังนั้นเชื้อราก *Aspergillus* W83 ถูกนำมาใช้ในการทดลองขึ้นต่อๆไป

4. ผลของการศึกษาเปรียบเทียบการสร้างแอนฟลาทอกซิน นี่ ของเชื้อราก *Aspergillus* W83 เมื่อเลือกใช้วัสดุการเกษตร 5 ชนิด คือ ถั่วลิสง, ข้าวโพด,

มะพร้าว, ปลາຍข້າວ ແລະ ຄົວເໜືອງ ເປັນຕົວແທນຂອງວັສດກາຮເກຫຍກຣນວ່າ ຄົວລີສິງເປັນວັສດ ທີ່ເຊື້ອຮາຈີຄູແລ້ວສາມາດສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ໄດ້ສູງກວ່າອາຫາປະເທດອື່ນ ແລະ ຄົວເໜືອງກຳໄໝໃຫ້ເຊື້ອສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ໄດ້ຕໍ່ສົດ ແລະ ກາຮເພາະເລື້ອງເຊື້ອຮານອາຫາ ພຶ້ງຈາກວັສດກາຮເກຫຍກຣນທີ່ນີ້ພ່າເຊື້ອ ຈະກຳໄໝໃຫ້ເຊື້ອສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ໄດ້ສູງກວ່າກາຮເລື້ອງເຊື້ອໃນອາຫາເໜວ

5. ກາຮຄີກ່າຜລອງສາຮຄາເຟົນ , ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ ແລະ ສາຮຜສມທັງສອງ ຕ່ອກກອນຂອງສປ່ອຮ່າ *Aspergillus* W83 ໃນອາຫາເໜວມາຕຽນ ພນວ່າກາຮໃໝ່ ສາຮຄາເຟົນແລະ ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ ໂດຍລໍາພັງເພີ່ມສາຮເຕີວ ສາມາດອີຍເວລາກາຮອນຂອງສປ່ອຮ່າ ແລະ ເປົ່ວ່າເປົ່ວ່າສປ່ອຮ່າເຟົນທີ່ນີ້ມີຄວາມສາຮເພີ່ມຂຶ້ນ ຈະເປັນສັດສ່ວນ ໂດຍທຽບກັບເປົ່ວ່າເຮື່ອນ໌ກ່ຽວຂ້ອງສປ່ອຮ່າລົດລົງໄດ້ ຕາມປົກມາພົກເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສາຮທັງສອງ ແລະ ພນວ່າເປົ່ວ່າສປ່ອຮ່າເຟົນທີ່ນີ້ມີຄວາມສາຮເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ 0.5-1.5 ມກ.ຕ່ອມລ. ແລະ 2.0-2.4 ມກ.ຕ່ອມລ. ໃນ ຂ້ວມົນທີ່ 9 ແລະ 14 ຕາມລໍາດັບ ພລຂອງກາຮຢັ້ງຢຶງເມື່ອມີປົກມາພົກເພີ່ມຂຶ້ນ ຈະເປັນສັດສ່ວນ ໂດຍທຽບກັບເປົ່ວ່າເຮື່ອນ໌ກ່ຽວຂ້ອງສປ່ອຮ່າລົດລົງ ເມື່ອນໍາຄ່າເປົ່ວ່າກາຮອກໄປເນີຍກຣາຟ ຈະໄດ້ລັກໝະເລັ້ນກຣາຟເປັນເລັ້ນທຽບ ແລະ ໃນກາຮໃໝ່ ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທກີ່ມີຜລທີ່ເໜືອນກັນຄົວ ເມື່ອໃຫ້ສປ່ອຮ່າທີ່ນີ້ມີຄວາມສາຮເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ 0.1-0.4 ມກ.ຕ່ອມລ. ແລະ ທີ່ 0.5-1.0 ມກ.ຕ່ອມລ. ເປົ່ວ່າເຮື່ອນ໌ກ່ຽວຂ້ອງສປ່ອຮ່າໃນ ຂ້ວມົນທີ່ 15 ແລະ 51 ຕາມລໍາດັບ ພລຂອງກາຮຢັ້ງຢຶງເມື່ອມີປົກມາພົກເພີ່ມຂຶ້ນ ຈະເປັນສັດສ່ວນ ໂດຍທຽບກັບເປົ່ວ່າເຮື່ອນ໌ກ່ຽວຂ້ອງສປ່ອຮ່າລົດລົງ ເມື່ອນໍາຄ່າເປົ່ວ່າກາຮອກໄປເນີຍກຣາຟ ຈະໄດ້ລັກໝະເລັ້ນກຣາຟເປັນເລັ້ນທຽບ

6. ກາຮໃໝ່ ສາຮຄາເຟົນ ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ ແລະ ສາຮຜສມທັງສອງ ຢັ້ງກາຮຈີຄູນ ນອງເລັ້ນໄຍເຊື້ອຮາ *Aspergillus* W83 ໃນອາຫາເໜວ ພນວ່າເປົ່ວ່າເມື່ອເຕີມສົງໃນອາຫາທີ່ຈົງຈາກເລື້ອງເຊື້ອ 1 ວັນ ມີຜລກຳໄໝກາຮຈີຄູນຂອງເລັ້ນໄຍເຊື້ອຮາ ໃນຮຍຍ 10⁵ phage ລົດລົງ ຈາກກາຮຈີຄູນຕາມປົກຕິ ຖກຄວາມເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສາຮທັງສອງ ແລະ ເມື່ອໃຫ້ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ ປົກມາພ 0.7 ມກ.ຕ່ອມລ. ກຳໄໝໃຫ້ອາຫາຍດກາຮຈີຄູນ ແລະ ກາຮໃໝ່ ສາຮຜສມທັງສອງຈະໄໝ ພລໃນລັກໝະເດືອກກັນ ແຕ່ລໍາມາຮຄລກກາຮຈີຄູນໄດ້ຕົກວ່າກາຮໃໝ່ ສາຮເພີ່ມສາຮເຕີວ

7. ເມື່ອເຕີມສາຮຄາເຟົນ ໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ ແລະ ສາຮຜສມທັງສອງ ໃນອາຫາເໜວ ເພື່ອຢັ້ງຢຶງກາຮສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ຂອງເຊື້ອຮາ *Aspergillus* W83 ພນວ່າປົກມາພ ສາຮຄາເຟົນ 0.5, 1.0 ແລະ 1.5 ມກ.ຕ່ອມລ. ສາມາດອີຍເວລາກາຮສ້າງໄດ້ 1, 3 ແລະ 6 ວັນ ຕາມລໍາດັບ ແລະ ສາມາດລົດປົກມາພກາຮສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ໄດ້ 61.16%, 70.66% ແລະ 91.71% ຕາມລໍາດັບ ແລະ ປົກມາພສາຮຄາເຟົນທີ່ນີ້ມີຄວາມສາຮເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ 2.0 ມກ.ຕ່ອມລ. ຂຶ້ນໄປ ຈະໄໝ່ນບວ່າ ມີກາຮສ້າງແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ຈະເລີ່ມສັດກາຮທົດລົງ ແລະ ປົກມາພໂຮງເຕີມເບີນໂຮເອທ 0.05 0.075, 0.1, 0.25, 0.3, 0.4 ແລະ 0.5 ມກ.ຕ່ອມລ. ສາມາດລົດປົກມາພກາຮສ້າງ ແອຟລາຖອກຂຶນ ບີ້ ໄດ້ 91.04%, 94.17%, 99.81%, 98.43%, 98.84%, 99.32% ແລະ 99.27% ຕາມລໍາດັບ ແລະ ສາມາດອີຍເວລາກາຮສ້າງໄດ້ 1, 3, ແລະ 6 ວັນ ຂອງ ຄວາມເພີ່ມຂຶ້ນ 0.05, 0.075 ແລະ 0.1 ມກ.ຕ່ອມລ. ຕາມລໍາດັບ ທີ່ 0.25-0.5 ມກ.ຕ່ອມລ.

ยืดเวลาได้ 9 วัน และปริมาณโซเดียมเบนโซเอทตั้งแต่ 0.7 มก.ต่อมล. ขึ้นไป จะไม่พบว่ามีการสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, จนถึงสุดการทดลอง และการใช้สารผสมทั้งสองจะให้ผลที่ต่ำกว่าการใช้สารเพียงสารเดียวเช่นที่ $0.5:0.25$ สามารถยืดเวลาสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, ได้ 11 วัน และลดได้ 99.37%

8. การใช้สารคาเฟอิน โซเดียมเบนโซเอท และสารผสมทั้งสอง ในอาหารเมล็ดถั่วลิสงที่นั่งฝ่าเขือ คาเฟอินปริมาณ 0.5, 1.0, 1.5, 2.0, 2.2 และ 2.4 มก.ต่อ ก. สามารถลดการสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, ได้ 13.21%, 26.15%, 33.16%, 45.60%, 90.35% และ 94.38% ตามลำดับ โดยที่ 0.5-2.0 มก.ต่อ ก. ไม่สามารถยืดเวลาการสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, ได้ และที่ 2.2-2.4 มก.ต่อ ก. ยืดเวลาได้เพียง 1 วัน และการใช้โซเดียมเบนโซเอทปริมาณ 0.25, 0.3, 0.4, 0.5, 0.7, 0.75, 1.0 และ 2.0 มก.ต่อ ก. สามารถลดปริมาณการสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, ได้ 35.11%, 39.85%, 58.37%, 59.49%, 79.60%, 81.58%, 90.28% และ 97.04% ตามลำดับ และที่ 0.5-0.7 มก.ต่อ ก. ยืดเวลาการสร้างได้ 3 วัน และที่ 0.75-2.0 มก.ต่อ ก. ยืดเวลาได้ 6 วัน และการใช้สารผสมทั้งสองจะให้ผลที่ดี กว่าการใช้สารเพียงตัวเดียว เช่นที่ $0.5:0.75$ มก.ต่อ ก. ลดการสร้างแ/of ลาทอกซิน บี, ได้ 93.55% และยืดเวลาการสร้างได้ 12 วัน

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากการทำวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะนำผลการทดลองไปใช้ในการลดปริมาณการสร้างแ/of ลาทอกซิน จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. เชื้อร้าที่เป็นปีอนมากับวัสดุการเกษตร ที่นำมาเป็นอาหารสัตว์ต้องระวังความชื้น ตัวมีความชื้นสูงเกินกว่า 12% เชื้อร้าจะสามารถเจริญและสร้างแ/of ลาทอกซินได้ ตั้งนี้การเก็บรักษาวัสดุการเกษตรควรทำให้แห้งเล็กน้อย อาจใช้วิธีตากแห้งหรืออบแห้ง เพื่อป้องกันการเจริญและสร้างแ/of ลาทอกซินของเชื้อร้า และจึงนำไปเก็บไว้ในห้องแห้ง และอากาศถ่ายเทได้สายๆ และควรหลีกเลี่ยงการใช้ถั่วลิสงและข้าวโพด เป็นองค์ประกอบของอาหารสัตว์ เพราะถั่влิสงเป็นวัสดุการเกษตรที่เชื้อร้าเจริญ และสร้างแ/of ลาทอกซินได้ปริมาณที่สูง

2. ผลจากการวิจัยใช้สารคาเฟอิน และโซเดียมเบนโซเอท ในอัตราส่วนของสารผสมทั้งสองที่ปริมาณต่ำ สามารถยืดเวลาการคงของสปอร์ และการสร้างแ/of ลาทอกซิน ทำให้สามารถนำสารทั้งสองมาใช้กับอาหารสัตว์ได้ โดยที่พยาามหาวิศวกรรมศาสตร์คาเฟอินออกจากสิ่งเหลือทิ้งของผลกาแฟในโรงงานผลิตกาแฟ ด้วยวิธีง่ายๆ และราคาถูก ก็จะได้คาเฟอินมาใช้กับอาหารสัตว์ในราคาย่อมเยา และคุ้มทุน

3. ทำการวิจัยหาสารชนิดอื่นๆ ที่มาจากธรรมชาติ ซึ่งสามารถยืดเวลาการสร้างแ/of ลาทอกซินได้ผลดี และมีความปลอดภัยต่อคนและสัตว์